

jeg tror, man maa indrømme, at, naar man kjender noget til Verden og Tilstanden, som den er blandt de arbejdende Klasser, til den ringe Løn, til de Vilkkaar, under hvilke de arbeide, maa man indrømme, at dette, at sikkre sig for Alverdommen, er Noget, som vil gaa dem forbi i den Form, der her ligger for. Jeg har anket over, at Kassen er bureaukratiff. Den høitærede Finantsminister har ikke imødegaaet det. Han har ikke sagt, at den ikke var bureaukratiff, han har kun sagt, at det var et hæsligt Udtryk for Tiden, men dermed er jo ikke sagt, at den ikke er bureaukratiff. Det er den virkelig, thi den sammensættes fra oven, uden at Interessenterne faae den mindste Indflydelse paa dens Bestyrelse, og i flere Henseender maa de, naar de ikke til Punkt og Prikke kunne opfylde deres Forpligtelser, staa med Hatten i Haanden for denne Bestyrelse; saa have de ikke mere Ret, saa maa de begjære Noget som en Raadessag. De ville komme til at staa i samme Forhold til Bestyrelsen, som Landbefolkningen i det Hele staa i til Embedsmændene. Dermed er ikke sagt, at dette Forhold er absolut uheldigt, men det vil kun sige, at Interessenterne ingen Indflydelse have paa, hvem deres Bestyrelse skal være. Jeg har dernæst sagt, at Anstalten først vilde hjælpe om en Mennestealder. Her til har den høitærede Minister blot bemærket, at den maatte vil komme til at virke allerede om en 10—11 Aar. Ja, for dem, der have en Kapital paa Noget som 1,500 Kr., men hvor Mange er der i de arbejdende Klasser, Husmandsklassen, Indsidderklassen, som ere i Besiddelse heraf eller af en lignende Kapital, og den skal han møde med, naar han vil ind i Anstalten i den Alder, og naar den skal være ham til nogen Hjælp. Altsaa, paa alle disse Punkter har man været nødt til at lade den Kritik staa, som er fremført. Jeg kan derfor godt forstaa, den ikke er behagelig; jeg taler heller ikke absolut for at være behagelig, men for at faae Sandheden frem. Det mener jeg maa være Hovedsagen, at hjælpe hinanden til at finde Sandheden og det Rigtige, enten det saa er behageligt eller ikke; og jeg kan forfikkre den høitærede Finantsminister om, at, naar jeg er kommen til at sælde Dødsdommen over hans Forslag, efter mit subjektive Skjøn — den høitærede Minister talte, som om jeg optraadte paa Thingets Vegne, nei, jeg taler kun paa mine egne Vegne, saa det kan ikke hjælpe, at han vil komme om nogle Aar og slaa op i Tidenden og sige, det er Thingets Mening; jeg har kun talt efter min egen Overbevisning, jeg taler overhovedet kun ifølge min egen Overbevisning, naar det

er 1ste Behandling; en anden Sag er det, naar jeg optræder som Ordfører, men saa vidt ere vi jo ikke endnu — saa er det kun, fordi jeg støttet paa Erfaringer og paa Undersøgelser, er kommen til det Resultat, at det i Virkeligheden ikke vil komme Andre til Hjælp i Hovedsagen end dem, der ere istand til at hjælpe sig selv. Havde jeg den Overbevisning, at dette Forslag vilde løste og hjælpe Proletariatet opad og fremad, skulde det ogsaa faae min Understøttelse; det kan den høitærede Minister være overbevist om, men han maa finde sig i Kritik, finde sig i, at reelle Grunde møde hans reelle Grunde. Jeg har da heller ikke egentlig set Noget, der har kunnet bringe noget Virkeligt ud af Forslaget for den Klasse, der ikke kan hjælpe sig selv. Et af de ærede Medlemmer, der tog Ordet, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Paulsen), holdt en Tale, der jo simpelthen var en Lovprisning af Lovforslaget og intet Andet. Han sagde, det var et konservativt Lovforslag. Der findes en Sætning i hans Tale, der lyder ordret saaledes: „Jeg takker den ærede Minister, fordi Lovforslaget er kommet, og derfor hilser jeg det med Glæde.“ Hvilken Mening er der i en saadan Sætning? Det kan læses Spalte 651. Saadanne Sætninger, den ene ovenpaa den anden, er hans Tale fuld af. Han sagde fremdeles: „De Herrer tale om, at de skulle hjælpes, der ikke kunne hjælpe sig selv; det er slet ikke dem, Lovforslaget tilsigter at hjælpe“ (Modsigelse). De Herrer kunne læse efter, det findes ordret (Udbrydelse). Naa, saa det benegtes ikke; de Herrer indrømme altsaa, at Deres Kollega har taget feil i sine Udtalelser, og at det er Dem ubehageligt at høre det (Værenken: Nei). Saa skal De finde Dem i at høre det. (Værenken: Det er ligegyldigt). Nei, det er ikke ligegyldigt. Jeg antager, det har Betydning, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds siger. Er det de Herrer's Mening, at det er ligegyldigt, hvad han siger? Det er en egen Opfattelse af hans Stillning. Er det de Herrer's Mening, saa for mig gjerne, men jeg har ikke Ret til at betragte ham som ligegyldig, og derfor tager jeg det frem her, hvad han siger. Han siger da udtryffeligt: „Lovforslaget gjælder slet ikke dem, der ikke kunne hjælpe sig selv. Lovforslaget indeholder efter min Opfattelse en Præmie for Selvhjælp. Naar vi skulle gaa over til at behandle, hvorledes Staten skal stille sig overfor de Individier, der, det være sig med eller uden Skyld, ere positivt ude af Stand til at hjælpe sig selv, diskutere vi et rent andet Emne.“ Og han gaar videre, men nu skal jeg ikke læse Mere, thi dette turde